

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

משולב עם הליכות אבותינו
נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

כי ה"א ברכך וגו' (דברים ב. ז)

כתב מהר"ח כסאר זצ"ל בחיבורו 'קיץ המזבח': במדרש יכול אפילו יושב בטל, ת"ל בכל מעשה ידיך, אם עושה אדם מתברך ואם לאו אינו מתברך, עכ"ל.

באו ללמדנו דרך ארץ שלא יאמר האדם הואיל ויש לי מדה ממדות העולם כמו חכמת התורה וכיוצא בה, אינו צריך להתעסק בשום דבר ויהא יושב בטל ויסמוך על המדה שיש לו, ת"ל בכל מעשה ידיך צריך שיעשה מלאכה ואל ישב בטל ויסמוך על הנס, דלאו כל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא, ועוד שהמלאכה כמו מלכות לאדם שלא יצטרך לבריות ויהיה בין הבריות מכובד, ולא יהיה משועמם, ויהיה זכרון הב"ה בין עיניו תמיד ולא יפנה לזולתו. עכ"ל מהר"ח כסאר זצ"ל.

וכבר ידוע מה שמוכר בגמרא (ברכות לה:) ת"ר. ואספת דגנך מה ת"ל, לפי שנא' (ישעיה א. ה) לא ימוש ספר התורה הזה מפידך יכול דברים ככתבן? ת"ל ואספת דגנך, הנהג בהן מנהג דרך ארץ דברי ר' ישמעאל. ר"ש בן יוחי אומר, אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה ודש בשעת דישה וזורע בשעת הרוח, תורה מה תהא עליה? אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י אחרים שנא' (ישעיה סא. ה) ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו' ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י עצמן שנא' (דברים יא. יד) ואספת דגנך. ולא עוד אלא שמלאכת אחרים נעשית על ידן שנא' (דברים כח. מה) ועבדת את אויביך וגו'. אמר אביי, הרבה עשו כרבי ישמעאל ועלתה בידן, כר' שמעון בן יוחי ולא עלתה בידן. א"ל רבא לרבנן, במטותא מינייכו [בבקשה ממכם] ביומי ניסן וביומי תשרי לא תתחזו קמאי [תראו לפנינו], כי היכי דלא תטרדו במזונייכו כולא שתא וכדי שלא תהו טרודים במזונות כל השנה: ע"כ.

ובגמרא (קידושין פב:) מובא: רבי נהוראי אומר, מניח אני כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, ושאר כל אומנות אינן כן. כשאדם בא לידי חולי או לידי זקנה או לידי יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו הרי הוא מת ברעב. אבל התורה אינה כן, אלא משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו בנערותו מהו אומר (ישעיה מ. לא) וקוי ה' יחליפו כח בזקנותו מהו אומר (תהילים צב. טו) עוד ינובון בשיבה וכן הוא אומר באברהם אבינו (בראשית כד. א) ואברהם זקן וה' ברך את אברהם בכל מצינו שעשה אברהם אבינו את כל התורה כולה עד שלא ניתנה שנאמ' (בראשית כו. ה) עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור משמרת מצותי חוקותי ותורותי: ע"כ.

ולא באנו בזה להורות הלכה האם לצאת לעבוד או רק ללמוד או גם וגם. דכבר ידועה דעת גדולי הדור בזה ובפרט בדורנו זה שרבה המכשלה למי שאינו יושב באהלה של תורה. אלא ר"ל מהי הרוח והאווירה שצריך האדם להנחיל בביתו שאין כמו עסק התורה, וזו צריכה להיות שאיפת האדם להבין שאין אומנות כאמנות התורה, ואם יזכה יגיע למעלה כרשב"י וחבריו שאינו צריך כלל לשום עסק אחר בעולם. אך מאידך צריך להיות מחובר לארץ ולידע שאם לא זכה ולא הסתייעא מילתא לשבת באהלה של תורה יום שלם, לא ישליך פרנסתו אחר גוו, אלא יצא אדם לפעלו. אך גם בזאת יהיה חכם למצוא פרנסתו בדברים של תורה ושל קדושה, כגון הוראה [מחנך וכיו"ב], סופר סת"ם, מוהל וכל כיו"ב. ואף גם כשעוסק בזאת לא ירפה כלל מן התורה, ר"ל, לא יתעסק בכל היום בזה ומעט מאוד ילמד תורה. אלא יעסוק רק כמה שנצרך לו לפרנסת ביתו ובשאר הזמן יהגה בתורה. ומזקנים יתבונן כיצד עשו אבותינו נע"ג עד הדור האחרון בתימן וחלקם המשיכו זאת אף בארץ, שהיו קמים בשעה שתיים לפנות בוקר ללימודם וקיימו בעצמם בהידור רב (אבות פ"א מט"ו) 'עשה תורתך קבע' ואכמ"ל. וכאשר יתנהג בדרך זה וישוח כל הזמן על מעלת התורה בביתו, יזכה שתחדור אהבת התורה לבניו ויהיו שאיפותיהם להיות ת"ח הוגים בתורה יומם ולילה, ומאידך יבינו חובתם ודרכם אם והיה ויצטרכו לפרנס ביתם.

עתה בחתימת שנת הלימודים, נודה לכל החורים היקרים ואהובים, שאת אמונם בנו נתונים. יה"ר שיראנו כל יוצאי הלציהם נטיעים מגדלים, עושים רצון שוכן גבוהים בשמחה באהבה ובתמים, ויהיו מאירים ומזהירים על פני תבל בתורה ובמצוות ובמעשים טובים ככוכבים המאירים, אכ"י

מהליכות אבותינו

ההנהגה הראויה בתשעה באב
לשון מהריץ בעץ חיים בענייני תשעה באב

פתרונות 'לפרשת מסעי'
אחודה חידה! 'למטה' (במדבר לו. ט)
יעוין מה שכתב בזה הי"פ"ה בחלק
הדקדוק.
הזוכה בהגרלה: יונדב דחבש.
מי בתמונה: טרם נפתרה!

אלוהי ייחיה!
בל החורה נכתב חסר
ובפרשתם מלא
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

והנה כל משכיל ידע כי אף שהיו נוהגים נשיאותם בפני הבית השני, ועכ"ז אעפ"י שלא היה צום באותו זמן כי הבית עדיין היה קיים, אפ"ה היה סועד עתה שלא לשום צום, כיון דקרי להו פסוקא ששון בזמן שאין גלות, ואח"כ היה לוקח חר פיתא פחים בקטמא לזכר הבית הראשון אשר נחרב בעונינו: והנה אם רב שהיה הבית בנוי בימיו וששון ושמחה ימצא בה ואפ"ה היה עושה זכר לחורבן הראשון ומיצר ודואג אעפ"י שהיה גדול ומלומד בתענוגים כי אין מחסור ליראיו. מה נעשה אנן יתמי דיתמי העמוסים בצרות צרורות על שכמינו ואין מקדש והן גלות ארך. עאכ"ו שיהיה כ"א מיצר ודואג, וכך ראיתי לאבותי נוהגים ואוכלים פת זה בבכי בעינים זבות כמעין נובעות בדמעות. והעיד לי גם כן מו"ז שכך ראה לרבותיו ואבותיו ז"ל וכך הם דברי הרמב"ם פ"ה דתענית וז"ל. חסידים הראשונים כך היתה מדתם בערב ט"ב היו מביאים לו לאדם לבדו פת חריבה במלח ושורה במים ויושב לו בין תנור וכירים ואוכלה ושותה עליה קיתון של מים בדאגה ובשממון ובכיה כמי שמתו מוטל לפניו כזה ראוי לחכמים לעשות או קרוב מזה עכ"ל:

ואחר סעודתו יתעטף כאבל ויקבל עליו תעניתו ואבילותו ויחשוב ויתן אל לבו ומה אם מלאכי מרום וכביכול הקב"ה עמהם אשר עזו וחדוה במקומו נוהגים בכי ואבל ואנינה ומספד כמ"ש ויקרא ה' אלד"ים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרח ולחגור שק מה יעשה האדם השפל האפל שראוי להתאבל ולבכות ושק ואפר יציע על אורך גלותינו וצערנו מושפלים ומוכנעים עד עפר כי יד כל רודה בנו ואין אומר הרף אל תשלח ירך אל הנער ישראל ושיכנה עומדת לימינו ורואה ושותקת כע"ש השיב אחור ימינו מפני אויב אותה הימין שנאמר בה ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב. וכל זה בסבת עונינו אשר רבו למעלה ראש ובכל יום מוסיפים והולכים. וכבר אמרו חז"ל כל מי שלא נבנה בהמ"ק בימיו כאלו נחרב בימיו וזה דברית כרותה שאין ישראל נגאלים רק בתשובה כדכתיב אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלדיהם וכו' וא"כ איחור ואורך הגלות כל הזמן הזה הוא בעונותינו ובוזה כאלו בימינו נחרב בפועל כמו הראשונים שגרמו להחריבו בעונם. אנה נוליד את חרפתנו נשכבה בבשתנו ותכסנו כלמתנו ועינינו תדמע דמוע טיף כנגד טיף על שבר בת עמי השברנו מי ירפא לנו:

ויחלוץ מנעליו וילך לבהכ"נ וישב במקום הפחות והבוזי שכך המנהג לשנות מקומו בבית הכנסת כמ"ש הראשונים וסדה"י ז"ל. ואעפ"י שהרמ"א בסי' תקנ"ט כתב שא"צ לשנות מקומו בט"ב. היינו טעמא דהם בט"ב יושבים על הקרקע והיא עצמה השינוי דומיא דאבל שיושב ע"ג קרקע כמ"ש הלבוש בטעמו של דבר יע"ש. משא"כ לדידן דאין נוהגין לשבת בשאר ימות השנה על גבי כסאות דצריך לשנות מקומו עכ"פ. וז"ל מסכת סופרים פ"ח יש שמשנין את מקומם ויש שיורדים מספסליהן למטה וכולם מתפלשים באפר וכו' ע"ש:

וישב דומם קורא בספר קינות או בדברים המעוררים יגון ואנחה מאיזה ספר שיהיה עד שיורידו עיניו דמעות ויתחיל לבכות על חרבן הבית ועל שריפת התורה וההיכל ועל משוש העיר ויפיה איך היתה לשמה ולשממה כל העובר עליה ישום וישרוק ויניע ראשו ועל הריגת כמה חכמים וחסידים בתוכה וכמה תינוקות של בית רבן וכמה עוברות ומניקות עם יונקי שדים וכמה לויים וכהנים עבדי ה' שלוחי דרחמנא אשר היו לדומן על פני האדמה ויאנח בשברון מתנים על משרתי אלדינו אשר מהם היו לשבי ואשר מהם לחרב ואשר מהם נשרף בלבת גחלת אש מי שמע כזאת מי ראה כאלה. ועוד לנו בגלות הזה כי היום הולך וצוער דבקו צערי"ם זה בזה, ילכו מחיל אל חיל ימים רבים ורעים לישראל, בעירו ובחוסר כל, וישראל עיף ויגע, כבני אדם הנוזפים, עבדים לעבדים, עולם הפוך, הקדש"ה היא בעיני"ם, יציבא בארעא דורש אין להם, נעים ונדים כיענה זו שמתאבלת על בניה, היתה כאלמנה מחל"ה ונע"ה, ומדחי אל דחי ומפרך אל פרך יוצאים עד הכאה עד נזיפה, וכדאי ביוזן והכנעה, וצעקה הנערה המארשה, ואין מושיע לה, והמלך לא ידעה, וקפץ באף רחמיו, מה חרי האף הגדול הזה. כל זה ישים אל לבו ויתחנן למול אבינו מרחם. זכור נא את בנך את יחידך, עם בני ישראל נאנחים ונאנקים, והסר מחלה מהם, ופרשת כנפך על אמתך, ומי ששפך יכסה כלה צנועה, שומרת יום כנגד יום לקץ הימין, הלא דוד מסתתר, מתי יגלה ושמח את אשתו כלה נאה וחסוד"ה, וכאלה כהנה וכהנה ויותר מהם ישפוך שיחו ויבכה וכל היודע לילל לילל והיודע לומר קינות יקונן בין כתובות על ספר בין מאליו כפי חכמתו אשר נתן אלדיים בקרבנו ועבר עליו רוח קינ"ה וכן כתב החסיד רבי" מכיר ז"ל שמצוה היא על כל אדם לחבר קינים ולומר אותם ביום המר הזה וצדקה תחשב לו. ונקרא מאבלי ירושלם, ומי שאינו בר הכי לחבר יעסוק במה שחיברו הראשונים ז"ל (ויש לו שכר שיראה בנחמת צבור במהרה בימינו):

ויתפלל תפלת ערבית בהכנעה יתירה ויאמר רחם ה' אלדינו וכו' ואחר תפלת י"ח יאמר קדיש וישבו לארץ כל העם ויקוננו הכל ביחד כפי כחם. או אחד אומר וכולם עונים אחריו ויקונן בקול מר ונשבר ביללה ואנחה שכל מי שישמע קולו ישבר לבו ויעורר

לרפואת
שירה בת נח לוי
בשכחע"י

לרפואת
שושנה בת יחיא
רייבי בשכחע"י

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה
דנין בשכחע"י

מהליכות אבותינו

התעורר – מה שכיום אומרים דעתך.

הבכי כי לילה זו משומר"ת ובאה לבכות בה בכיה רבה מעת צאת ישראל ממצרים כמ"ש רז"ל בפסוק ויבכו העם בלילה ההוא קבע להם בכיה לדורות. וכי ר"מ ומכאן אני אומר שישתדל אדם להוריד דמעות בלילה יותר מביום ולא ירבה בנרות כי ריבוי הנרות משמח הלב אלא כל אחד ידליק נרו ויעיל לו ולאחרים סביביו וכן יעשה נר אחר רחוק ממנו עד שימצא בכל בית הכנסת שלשה או ארבעה נרות בצמצום ובהכרח כדי שיקראו כולם המגלה. ואחר שיקראו המגלה יבכו כל הנרות ותשאר א' כדי שיראו מה יעשו ויתעכבו מעט בבהכ"נ כמו שיושב ומשמר אבילותו כל אחד כפי יכולתו וילך לביתו במרידות לב ואנחה ולא ידבר כי אם בשפה רפה ואפילו שלום לא יענה כי אם למקפיד ובעת שרוצה לישן לא ישכב בכר וכסת כבשאר לילות כי לילה זו משונה ובאה מכל הלילות בצער ועינוי וכל אחד כפי כחו אם בריא הוא יפרוש מחצלת וישכב עליה וישים אבן תחת מראשותיו על שם ויקח מאבני המקום שראה החרבן כי לילה אחת היא לצער עצמינו בכל האפשר (ואם אין סכנה בדבר וכדכתב מ"א סי' תקנ"ט ס"ק ד' מטעם מנהג) על שוד בית תפארתנו ואשר הוא חפץ כיקר המלך לא יהיו אלו ההנהגות כבודות עליו (בעשייתן ע"כ):

הערת הרב שמעון צאלח זצ"ל (בתכלאל ח"ג דף מאא) על מה שהעלנו בגיליון בהליכות אבותינו משם מהרי"ץ שמעתי שאלה בשם אחד מגדולי הדור בימינו על מה שכתב מהרי"ץ ז"ל כאן וז"ל והנה אם רב שהיה הבית בנוי בימיו וכו', מנין לו זאת ועד כדי כך נכנסו לזלזול ברבני תימן ז"ל שכאלו כותבים בלי דיוק איזה ענין. אמנם מי שמעיין היטב ימצא כי לא דבר רק הוא דברי מחברינו ז"ל והנה לציין מקורות שעליהם נשען המחבר ובנה כל ההקדמה הזאת ובודאי דלא קטיל קני באגמא איהו. אם נדע שנות חיי רב כמה חיה ואח"כ נבוא לחשבון. בספר סדר הדורות אות א' דף ג' עמוד ד' כתב ג' דעות בזה י"א חיה ארבע מאות שנה. וי"א מאה שנה. וי"א ש' מאות שנה. ושם באלף הרביעי דף ס"ד ד"ה רב כתב שמת בשנת צ"א וג"א לב"ע ושם דף ס"ב ע"ג ד"ה חרבן כתב חרבן בית שני היה בשנת ג"א תתקכ"ח (רש"י ע"ז ט) אם נניח שחיה רב רק מאה שנה יצא איפוא כי היה בחרבן הבית בן ל"א שנה. ושם ע"ג ע"א כתב רב ירד לבבל בשנת תקל"א לשטרות ג"א תתקע"ט ליצירה אם כן אפוא היה בן חמשים שנה בערך אחר החרבן כשיירד לבבל כל זה אם נקבע שני חייו למאה שנה. ובספר תולדות ישראל להגר"ז יעבץ ז"ל ח"ז כתב בשנת קמ"ט לחרבן שם אבא (רב) בן אייבו מא"י לבבל. מדבריו משמע כי פעמיים ירד לבבל ובפעם הראשונה נראה כר"ע סדר הדורות ולא קשיא. ובעמוד 55 כתב וימת רב בשנת 297 4007 זקן ושבע ימים מאד (ושם הערות מציין 12) שהפליגו אורך ימיו 300 שנה. לדעתו (ח"ה עמוד 170) חרבן הבית היה בין 3833 — 3827 אם נקח בחשבון מחרבן הבית עד מותו עולה 170 בערך נשאר עד 300 שהם ימי שני חייו 130 א"כ לא מן הנמנע אם נאמר שהיה בזמן חרבן הבית בן 130 אם נקבע שני חייו כמאן דאמר 300 שנה. והנה דוגמא אחת אביא כאן משנות חיי רבי יהודה בן בתירא שהיה בנציבין מבבל בזמן הבית כמובא בגמרא פסחים ובסדר הדורות אות י' דף נ"ה כתב וז"ל ריב"ב בימי הלל ק"ן שנה לפני חרבן הבית והאריך ימים רבים עד שמואל ורב כי שמואל נולד ע"י ברכת ריב"ב לאבא אביו. ובשבת פרק כ"א (דף ק"ל ע"א) (ובפרק כל הבשר קי"ג וקי"ו) נראה שהיה גם בזמן לוי וכו' ועיש"ב. ומצאתי עוד בספר תוי"ש להר"ז יעבץ ח"ז עמוד 25 ד"ה אבותינו שכתב אבא בר אבא דשמואל ראה ריב"ב שהיה בימי בית שני. ואם רב היה גדול משמואל בכמה שנים כידוע בודאי שראה ריב"ב בימיו שהיה בבית שני.

מחידושי רבותינו

לרפואת ולזווג הגון הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

הטעם שקודמת התוכחה לברכה

"אלה הדברים" (דברים א, א) חז"ל ביארו, שלשון "דברים" שנאמר כאן, היינו לשון דברים קשים, שהתחיל משה להוכיח את ישראל בדברים קשים, ולהזכיר להם את מה שחטאו להשי"ת, אך לאחר הדברים הקשים, בירך את ישראל. גם אצל יעקב אבינו ע"ה, מצינו שמתחילה הוכיח את בניו בדברים קשים, אך לאחר מכן בירך הוא את כולם. ולכאורה יש להבין, מה הטעם שמצינו שפעמים קודם הברכה היו מקדימין את התוכחה למתברך, אם ברצון המוכיח להוכיח, מדוע מברך, ואם ברצונו לברך, שיברך מלכתחילה.

ומבאר הגאון רבי יחיא עומיסי זצ"ל, שהטעם שהיו מקדימין התוכחה לברכה, הוא כדי שלא יקטרג השטן על הברכות, שכאשר יודע הוא שבני ישראל מתברכים, מגיע הוא לקטרג עליהם. וכיון ששמע את הקטרוג יוצא מפי משה רבינו, עוזב הוא את ישראל והולך לו, בחושבם שלא יברכם משה עוד. כיון שהלך השטן, פותח משה ומברך את ישראל, מבלי שיקטרג עליהן עוד.

(י"לקוט רועים' למהר"י עומיסי זצ"ל. ערוך ומועתק מספר שלחן מלכים)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב אפרים בן שלום כוועי
הלוי זצ"ל

נולד בשנת ה'תרנ"ח בכפר
קצר במחוז חאשד. למד אצל
דודו הרב מסעוד בן מסעוד
והוסמך לשחיטה.

היה מנהיג קהילתו והציל
יתומים רבים משמד.

עלה ארצה בעליה הגדולה
וסייע רבות מכספו לעולים
בדרך. התגורר בכפר גבירול
ברחובות ולא רצה לקבל
שררה אך מסר שיעורים
קבועים. נתפרסם בקולו
המיוחד בתפילותיו.

נפטר י"ד תמוז ה'תשל"א.

תנצב"ה

התודה...

והברכה...

לאיש היקר במעלה, צנוע ונחבא
אשר כל פעולות מזכירות הת"ת
תחת ידו יוצאת ובאה, ורבה
המלאכה והוא לא נוטשה, וידיו
רב לו לשכללה בחכמתו הרבה

רבי יאיר נהרי הי"ו

יה"ד שיוזכה לבנים מרובים כחול
ימא, עושים רצון שו"ק שחקים
באהבה רבה, מתוך שמחה
ואריכות ימים ובריאות איתנה,
ויהיו ת"ח גדולים מגדולי הדור
הבא אכ"י

הערות הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

מצטייני התפילה במהלך החודשים האחרונים של השנה, עם תעודות הצטיינות והערכה

נתפס על חס בעין המצלמה משון בזמן ההפסקה
התלמיד הנעים מכיתה א' יקר עוז ארי נ"י

בדרכיהם אתהלך...

המערה והמים (ח"ב)

מחמת פליאתו והשתארתו לשמע כל זאת, לכן תוך כדי יציאתו היה מתבונן להכיר הישב את
המקום הקדוש הזה ואת סביבותיו. והזקן הזה, שעתה נודע לו כי הוא אליהו ז"ל, אמר לו שוב
לעצום עיניו, ועצם. פקח עיניו, ופקח. ותכף ומיד ראה את עצמו ליד אותו סלע שבשדה
הסמוכה לביתו, והזקן הלך לדרכו ונעלם ממנו. נכנס לביתו על שתי רגליו בריא כאולם, ותמחו
עליו כולם מה שנתנה, הרי לפני רגעים אחדים היית חולה אנוש, וכפשע בינך ובין המות. השיב,
ישועת ה' כהרף עין. והודו כולם ושיבחו לבורא עולם:

והי כשהגיע מארץ יחיא הנזכר בשנת ה'תש"ט לארץ ישראל על כנפי נשרים, חקר ודרש מיד
על מערת אליהו, ונודע לו שהיא ליד העיר חיפה. ונזדרז לנסוע לשם לראות אם זהו המקום
שראה אז. ואכן כשהגיע נוכח לראות ולדעת כי הוא הוא, לפרטי פרטיו, לא פחות ולא יותר,
לפי סימניו שהיו חקוקים בזכרונו. ויהי לפלא:

סיפור המעשה הזה שנתגלה לו אליהו הנביא ז"ל, והביאו למערת אליהו בקפיצת הדרך, וכל
מה שאירע, הסתירו בעל המעשה עצמו ולא הודיעו לשום אדם, עד לפני כשנתיים ימים שהוא
כבר ישיש, שגילה את סודו זה למקצת ממודעיו שהם ת"ח ויראי שמים. ומהם נודע לי כעת כל
העניין, וכתבתי אותו עתה בחודש אדר הראשון ה'תשס"ג ב'שי"ד לזכרון עולם, לעינינו ולעיני
כל ישראל מקטנם ועד גדולם. ועתה ביום כ"ד סיון ה'תשס"ד ב'שט"ו, נלב"ע קרוב לבן מאה
שנה, וחיים לכל ישראל שבק. ושמעתי עוד שכתב בימי חיו כ"ד ספרי תורה, והיה שוחט
ובודק, מקדש ומגרש. תנצב"ה!:

(נפלאות מתורתך) במדבר ח"ב עמ' רס"ח

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה